

Härliga kattungar

Busfröna Sim, Sala och Bim har flyttat till egna, goda hem här i Umeå (se siata sidan). Numera är efterfrågan på abessinier så liten här i norr att jag inte längre kan räkna med att få behålla en hel kull inom länet. Kul att Siri's överraskningskull i alla fall blir kvar.

Olgas första kull har kommit till världen. Där föddes två bröder som nu är åtta veckor gamla och röjer runt i hela lägenheten med massor av bus i benen.

Kristin

Olgas första kull

Sorrellhonan Olga började löpa den 20 november och dagen därpå, efter många omständiga övningar, kom Webster på hur man tillverkar kattungar. Jag gick i spänd förväntan

över vad denna kombination av två förstagångsföräldrar skulle ge. Och hur skulle födseln gå, med tanke på komplikationerna för Olgas mamma Izzi?

Min och Olgas relation är speciell på grund av flaskkuppfödningsen. Hon är en typisk en-kvinnas-katt som har ett ganska svalt intresse för folk som hon inte känner. Men hon är snäll och lätthanterlig mot alla. Olga smälter in i vardagslivet utan att vara alltför krävande. Ändå är hon förstås – som alla abessinier – beroende av sin människa och dagliga kelstunder. Olga sover också vanligen vid min sida i sängen.

Tidigt på morgonen den 25 januari föddes Olgas första sorrelunge. Tyvärr var den död. Sedan hände ingenting på hela dagen. Det var en ganska rörig dag, då Olgas hormoner sa åt henne att ta sig an de stora kattungarna Sim, Sala och Bim. De var dock inte vidare samarbetsvilliga...

På aftonen, när

jag stängde in mig i sovrummet med Olga, satte värkarbetet igång på nytt och två levande och mycket pigga bröder föddes. Först sorrelpojken Quillan Quieto. Jag belönade Olga för prestationen genom att servera henne favoritmaten kokt kyckling. Medan hon satt och mumsade på den fick hon en ny värk. Både Olga och jag var lika förvånade över att se att den viltfärgade lillpojken Quentin Questo hade ploppat ut.

Olga har alltså lyckligtvis inte sin mammas problem med dåligt värkarbete. Men lite amatörmässig (eller bara kräsen?) var hon allt, då hon inte var vidare ambitiös i tvättandet av ungarna, avnavling eller omhändertagande av moderkakan. Matte fick rycka in. Det var också smutsigare i boet, än vad jag är van vid från tidigare honor, under de första två veckorna. Sen hade Olga fått in rutinen i kattungeskötsel.

*Detta informationsblad ges ut av Kristin Stenmark, S*Nekayahs abessinier i Umeå. Nytt nummer kommer när intressant information har inkommit från alla oss som har Nekayahskatter. Besök även www.kattkristin.se*

Quillan tuffingen

Jag har aldrig haft två kattungar som har varit så olika varandra som dessa. Eller kanske har jag det fast det märks mindre i en stor kull?

Quillan var redan från start en mycket cool unge. Han har aldrig hetsat upp sig över att hanteras eller vägas. Tidigt började han undersöka omvärlden med obrytbart självförtroende. Han var först med att klättra på mina ben, äta fast föda och utforska lägenheten.

Hans öppna sinnelag gör också att han är orädd för alla människor, gärna sitter i knäet och sover vid min huvudkudde. Mysigt!

tro att endast Quentin hade överlevt till denna ålder. Det är inte alltid klokt att så respektlöst kasta sig ut i livet.

Charmiga snyggingar

I mina ögon ser båda bröderna riktigt bra ut. De har en härlig aby-look med bra öron. Quillans öron är extra fina, breda vid basen och väl placerade på huvudet.

Quillan är lite mer elegant än sin bror, men skillnaden är liten och beror förstås också på att Quentin är den mer matglade av de två.

Olga som mamma

Olga har skött sin uppgift som mamma med betyget Väl Godkänd. Även om hon inte är den överbeskyddande typen av katthona som

inte kan lämna sina små eller som knappt släpper folk eller andra katter i deras närhet.

I början hade hon lite problem på nätterna när hon egentligen helst ville ligga i sängen med matte. Några gånger hämtade hon sina ungar till sängen. Men samtidigt tycktes hon inse att det inte var helt lyckat så hon slutade bära omkring dem.

Efterlysning!

Jag skulle önska att någon av bröderna blir kvar inom rimligt avstånd från Umeå så att jag kan para honom med Siri när han blir köns mogen (oktober-november). Därför kan jag tänka mig att sälja honom med någon slags halvfoderkontrakt till rätt person. Hör av dig om det låter lockande!

Mammiga Quentin

Quentin var från starten synnerligen försiktig av sig och höll sig helst i mammas och boets närhet. När han blev upplyft pep han i högan sky.

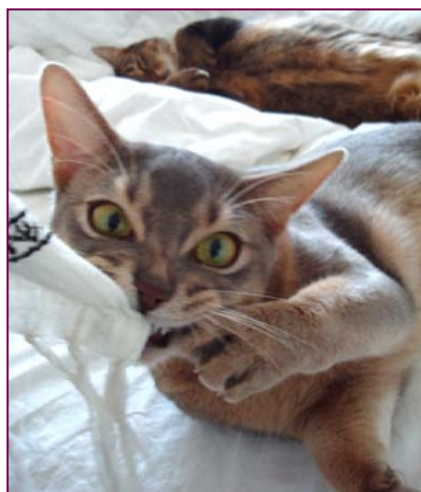
Med tiden har han varvat ner och nu törs han göra (nästan) allt som Quillan gör. Det brukar ta några dagar extra innan Quentin lär sig, men nu kan även han klättra upp i sängen. Den två meter höga klätterstolpen har han dock ännu kvar att bestiga.

Om dessa två bröder hade levat i den vilda naturen skulle jag dock

*S*Cosy Creek's Bellatrix har tagit bästa platsen på nya klätterstolpen, till Qute as Ever av Sina Bass (N) förtret... Foto: Margareta Söderström.*

Harry är Siris busige och charmige son från 2008. Mer flott och blått väntas i slutet av mars!

Som hund och katt

Abessinierkatter trivs ofta tillsammans med hundar, tycks det. Många som jag har sålt katt till har hund och det fungerar utmärkt. Som regel är det katten som bestämmer riktlinjer och regler för samvaron – och hunden som anpassar sig.

En abessinier tycker om när det händer saker, och har ingenting emot vild jakt och bus! Åtminstone när den själv kan avgöra när det får vara nog.

Kullsyskonen Felix Foxtrot (Zamir) och Freja Fandango (Mini) bor i olika familjer. Gemensamt har de dock att de har fått nya hundkompisar på senare tid. Här följer några rader om dem.

Zamir och Bixi

AnneLie: Valpen Bixi (5 1/2 mån) och Zamir har återkommande tvättningsritualer. Dom tvättar varandra, men det brukar sluta med att Zamir tar nacksving på Bixi underifrån, så han får Bixi ovanpå sig. Då bryter

Bixi och Zamir

sig Zamir lös och rusar iväg.

Sen övergår det hela i en spännande jakt, som förstås Zamir alltid vinner, eftersom han flyger upp på något som Bixi inte når. Fast ibland så kan dom också brottas en stund på golvet, innan Zamir far iväg.

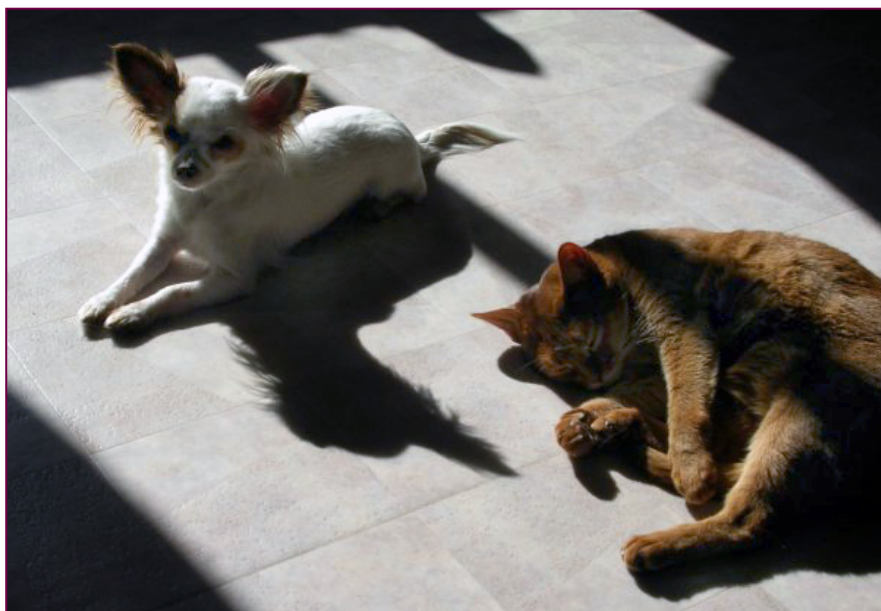
Mini och Fia

Marie: Allt är bra med Mini, Kayenn, Busan och Smulan. För snart ett år sedan köpte vi en hund till, en Chihuahua som heter Fia.

Fia älskar katter och katterna tycker mycket om Fia, de tycker mer om henne än våran burdusa schäfer Diva. Fia tycker extra mycket om Mini, och de leker bra ihop. Fast i början fick jag vara med och styra upp lite, när Mini la framtassarna runt halsen på Fia och försökte ge henne ett kärleksbett.

För det mesta så leker de tafatt och när katterna tröttnar, hoppar de bara upp på en stol eller i någon klösmöbel. Fia gillar värme lika mycket som katterna, så att ligga sola uppskattas mycket som du ser på bilden.

Solälskarna Fia och Mini.

Sim, Sala och Bim i sina nya hem

Helena och Daniel berättar om Sim/Simba (nedan) att han kommer allt bättre överrens med deras huskatt Nelly. Hon var i början ganska tveksam till en inkräktare...

Angelica och Juha skriver att Sala/Zala (ovan) växer så det knakar, busar och vräker i sig mat. Till och med isbergssallad har slunkit ner. Huskattkompisen Morriz har lärt henne hur man kan rota i soppsåsen, det var hon snabb på att ta efter!

Bim heter numera Kiefer (efter konstnären Anselm Kiefer). Han gillar att vara ute på balkongen, spana på fåglar och att äta sockerkaka. Katten alltså, inte konstnären.

"Zala älskar att apportera små papperstussar och smaka på "människomat"... I helgen stack hon ner huvudet i mitt glas och drack kolsyrat vatten!" Berättar matte.

Dinlingar

Den 14 mars föddes S*Nekayahs Dina Dicentras kull i Uppsala med sorrel pappan GIC S*Abylyx Frutti

Divino. Det blev en sorrel hane, två viltfärgade hanar och en viltfärgad hona. Matte kallar dem "Dinlingarna". Alla föddes stora och starka och går snabbt upp ännu mer i vikt tack vare mamma Dinas goda mjölkproduktion.

Grattis till Dina och hennes familj!

SISTA ORDET

Bengaler, bengaler, bengaler. Överallt dessa bengaler...

Abessiniern har aldrig varit en direkt trendig kattras. Och det ska man vara glad för, då modenycker brukar locka till sig oseriösa uppfödare. Fast jag ska erkänna att jag skulle önska att efterfrågan på abyungar vore *lite*

större. Speciellt här i norra Sverige.

När jag började som uppfödare var abessiniern i stort sett den enda korthåriga kattrasen med ett vilt utseende. 1999 började bengalen födas upp inom SVERAK. På tio år har antalet registreringar ökat till ca 400/år. Under samma tid har abyregistreringarna minskat till 122, som

är det lägsta antalet på över tio år. Sorgligt!

Med risk att nu låta som en dålig förlorare, så är jag i alla fall tacksam att inte fler hybridraser kommer att godkännas av varken FIFe eller svenska Jordbruksverket. Bengalen slank igenom nätet innan striktare regler togs fram mot människors klåfingrighet.

Kristin